



KZS-FCI

# MOJ BERNI

## Glasilo Slovenskega kluba za bernske planšarske pse



### ZREŠKO POHORJE VABI NA MIKLAVŽEVANJE

Kako nas je vreme razvajalo to jesen!? Skoraj težko je verjeti, da bo čez mesec dni vse okoli nas v prednovoletnem razpoloženju!

Tudi letos se bomo skupaj pridružili slovesu od iztekajočega se leta in veselemu pričakovanju novega, boljšega na našem tradicionalnem miklavževanju. S sv. Miklavžem imamo skupno poleg datuma tudi obdarovanje, ki se ga vsi, ki smo pripravljali tokratni dogodek, iz srca veselimo. Lepo je darilo prejeti, še lepše pa ga je dati!

Naši prizadevni organizacijski ekipi je spet uspelo najti kraj, ki ga še nismo obiskali in je prijazen do naših bernijev:

**v soboto, 2. decembra 2017 ob 11. uri vas vabimo v Gorenje pri Zrečah, kjer se bomo zbrali na vašem parkirišču pred kozolčkom.**

Tam nas čaka prigrizek za potešitev želodčkov in aperitiv iz bernske lekarne. V odvisnosti od vremena (zato svetujemo primerno rezervno obutev in oblačilo za sprehod) si bomo ogledali bližnjo okolico in pretegnili noge ter tačke, nato pa **ob 13. uri sedli k okusnemu kosilu v znanem gostišču SMOGAVC**. Pri izboru jedilnika smo mislili tudi na vegetarijance.

Cena za kosilo znaša 12 eur.

V dobri družbi bomo zagotovo preživeli zelo prijetno popoldne, zato si ta dan čim prej označite na svojem koledarju. Ob tej priložnosti boste vsi člani lahko prevzeli tudi klubsko novoletno darilo, ki vas bo zagotovo razveselilo.

Svojo udeležbo najavite najpozneje **do 27. 11. 2017** Mojci (041 631 616), Nini (041 365 748) ali Barbari (barbara@topol.si).

**Nasvidenje!**

P.s.: Za lažji dostop: z AC Ljubljana – Maribor zavijete na izhodu Slov. Konjice / Poljčane / Zreče in se napotite proti Slov. Konjicam in Zrečam. Peljete se mimo Zreč in nadaljujete po Cesti na Roglo. V kraju Loška gora pri Zrečah je na desni dobro viden velik napis »Gostišče Smogavc«, ki mu sledite še slabe 4 km.





## Ob 30-letnici bernskega planšarskega psa v Sloveniji

Dandanes se nam morda zdi, da so naši bernski planšarji pri nas in po vsem svetu razširjeni že stoletja, pa ni tako. Iz domačih krajev so se nekdanji dürrbächlerji razširili po svetu šele po drugi svetovni vojni. Bilo je že po osvežitvi takrat ogrožene pasme, se pravi po vkrižanju novofundlandca.

V času preboja v svet bernci v resnici niso bili več čuvaji posestev in vlečni psi na kmečkih posestvih v hribih nad Bernom. Z velikimi koraki so postajali družinski psi, kar so še danes. Stara dela, ob katerih so se njihovi predniki razvijali stoletja, sodijo predvsem med folklorne naloge in so pomembne za popularizacijo pasme.

V Nemčiji so sicer poznali starega, pravega kmečkega bernca že prav v začetku razvoja pasme, v začetku dvajsetega stoletja. Leta 1911 so imeli prvo vzrediteljico. Modernega, poveljnega bernca pa so tudi Nemci dobili približno takrat kot v Franciji, ki je tudi bližnja soseda Švice, sredi petdesetih let prejšnjega stoletja. Francozi so imeli prva legla leta 1955, Nemci pa leto pozneje. Takrat se je začel preboj pasme po vsem svetu.

Slovenski ljubitelji pasme letos praznujemo že tridesetletnico prvega srečanja z najlepšimi psi na svetu, kakor smo trdno prepričani.

Prve tri bernske planšarske psičke je v Slovenijo leta 1987 pripeljal vzreditelj Blaž Supej iz Maribora in s tem začel pohod te čudovite pasme pri nas. Bilo je samo tri desetletja po začetku širitve pasme v Evropo in drugam.

Prva psička, ki je bila vpisana v rodovno knjigo s številko JRBS 6000, in je bila torej prva vpisana bernka v tedanji Jugoslaviji, je bila **Mika zur Goldenen Schmiede**; poležena je bila 20.5.1987. Čisto malo »mlajši«, druga in tretja na seznamu berncev, sta bili **Belline v. Waldacker**, poležena 1.7.1987, in **Colet v.d. Badmatte**, poležena 28.5.1987.

**Mika zur Goldenen Schmiede** je imela prvo leglo 21.04.1989 v psarni »Brugalska«. Iz te psarne je imel psičko iz leta 1991 tudi starosta bernskih ljudi pri nas Vlado Smole.

Tone Hočevar



## MALO ZA ŠALO IN MALO ZA HEC

Prihaja december, mesec, ko se bomo spet družili na miklavževanju, obiskali kakšen božični sejem ali se poveselili s prijatelji s kozarčkom kuhančka v roki. Seveda v spremstvu svojega bernija! In kaj storiti, če ima kuža slab dan in mu je prijaznost zadnja misel tistega dne? Izrecite urok: »V ljubezni in milini tale pes naj zdaj se slini!«

Če je pomagalo čarovnicam v starih časih, ni razloga, da ne bi pomagalo tudi sodobnim. Torej na delo: trikrat na glas, trikrat šepetaje, trikrat v mislih!

Vir: *Knjiga Urokov (Marjetka Jeršek, Zbirka ARIADNA, Založba DEBORA, Ljubljana, 2000)*





**Tone Hočevar**, novinar in bernoljubeč, nam je prijazno dovolil objavo besedila o svojih bernijih v Rimu. Zapis nosi datum 28.2.2012, objavljen je bil na spletni strani časopisa Delo. Verjamemo, da vam bo branje v veliko veselje!

## Dana je bila v Rimu »persona«, Beri je še »medvedek«

Bernski planšarski pes je zame najlepši na svetu, ni plišasti medvedek in tudi nemški ovčar ne.

Že dvajset let brskam po zgodovini pasjih pasem, za revijo Moj pes vsak mesec napišem zgodbo o tem, kako je nastala katera izmed pasem, kako so jo oblikovali v sedanjo podobo, kako se je razvijala, kako so ljudje izbirali plemenjake in plemenke. Tudi o tem, kako so nekatere pasme uničili, ko so jih hoteli narediti za trgovsko blago, kako pa so druge obstale in se ohranile zelo prvobitne. O »svojih« berncih, ki me spremljajo več kot poldrugo desetletje, prej pa sem se na njihov prihod v naš dom pripravljala desetletje, sem se odločil pisati še le zdaj. Za revijo Moj pes in za tale blog v Delo.si. Tako pozno morda zato, ker pasmo pozna skoraj vsak ljubitelj psov, o njenem nastanku pa pravzaprav ne vemo skoraj nič.

V Rimu, kjer živimo že več kot poldrugo desetletje, smo na ulici, v parku Villa Pamphilli ali pa na Trgu svetega Petra najbolj prepoznavni prav po berncih. Po eni bernki naenkrat pravzaprav, ki jo vsi takoj opazijo. Vsi drugi naši psi so za estetsko stroge Italijane samo bernski spremljevalci. Najprej nas je 14 let spremljala bernka Dana, Švicarka z Dolenjskega. Rekordno dolgo je živela za bernko, šele ta trenutek jo prehitujejo tri njene sestre iz naslednjega legla istih dveh švicarskih lepotcev, Astre in Damiana, očitno izjemno uspešne kombinacije, ki bo težko ponovljiva. Zdaj je z nami Beri, tudi ona je Dolenjka, pri Urbanovih v Ivančni gorici so jo krstili za Berry. Ko se je poslovila Dana, kar zaspala je in se ni več zbudila, smo brez bernke držali samo dva tedna. Samo toliko, da sem izkoristil prvi prosti konec tedna, zdrvel iz Rima v Ivančno gorico in se vrnil z Beri. Prav tako kot prej Dana, me zdaj Beri spremlja ves dan. Na jutranjem sprehodu, na delovnem mestu pod računalnikom, tudi na počitnicah. Dve »spletlični« ima, dve nadvse prijetni mešanki, brez katerih ne more, oni dve pa se brez nje počutita tudi kar malo izgubljeni. Navado sta prenesli iz Daninih časov.

### Bernci od nekdanj ali od včeraj?

Vsako zgodbo o pasji pasmi začnemo z nastankom, z zgodovino, s pripovedjo o trnovi poti, ki se začne pri približno podobnih psih in njihovi selekciji pri zagnanih vzrediteljih, zaokroži pa s priznanjem pri kinoloških uradnikih v Bruslju. Mednarodna kinološka zveza si je Bruselj izbrala za svojo prestolnico precej pred evropskimi državami, že pred prvo svetovno vojno.

O bernskem planšarskem psu je bilo sicer veliko napisanega, trdnih dokazov o koreninah pasme pa ni zaslediti nikjer. Veliko ugibanj, trditve, iskanja zapiskov in podob je bilo, pa prav malo najdb, ki bi karkoli dokazovale. Veliko laže je s pasmami, ki so se razvijale pri plemeniti gospodi, ki si je vse zapisovala in je skrbela za svoje po navadi visokonoge pse kot za svoje plemenite konje, teže pa s tistimi pasmami, ki izhajajo s kmečkih dvorišč in planinskih pašnikov. Nikomur od



mestne gospode niso bili mar, ostanke so pojedli, nesnago počistili, po ves dan so tekali za živino, ponoči pa čuvali, da je ni kdo ukradel.

Bernski planšarski pes, pa ob njem druge tri švicarske planšarske pasme (veliki švicarski planšarski pes, appenzeller in entlebucher) so bili doma pri kmetih, kvečjemu k lastnikom večjih kravjih čred so sodili, ko se je začelo mlekarstvo in siraštvo. Bernca so imeli za »siromakovega konjička«, ker je znal voziti mleko tistemu kmetu, ki ni premogel konja ali pa je pridelal premalo mleka, da bi ga bilo vredno voziti na večjem vozu.

Zgodovina bernskega planšarskega psa je pravzaprav precej podobna zgodovinski poti našega kraševca. Za vsako rabo je bil, pa ga razen kmeta ni nihče cenil. Ko je bilo planšarske kariere konec, je berncu grozilo, da se bo izgubil, kakor se skoraj izgublja naš kraški ovčar, ki ga samo zagnani ljubitelji (priznajmo, zdaj zastavo nosijo ljubiteljice!) še ohranjajo kot slovenski zaklad, del narodove zgodovine. Da so bernci veliko bolj množično od kraševcev zastopani po vsem svetu, je najbrž največ naredila njihova neprekosljiva zunanjost, tribarvni kožuhovinasti okras z Andrejevim križem na glavi.

### So bernci Veneti kot mi?

Dolgo je veljalo, da so prednike današnjega bernca v švicarske gore in doline pripeljali Rimljani, ko so prodirali v srednjo in zahodno Evropo. K Rimljanom naj bi predniki vseh velikih in težkih psov prišli iz Azije, skupni praoče naj bi bil težki pes s Tibeta, katerega potomci so danes znani kot tibetanski mastifi ali tibetanske doge.

V švicarskem okrožju Windisch, zahodno od Züricha, so arheologi v nekdanjem rimskem taborišču Vindonissa našli glinasto svetilko, na kateri je upodobljen dolgodlak pes, ki je na prvi pogled nadvse podoben današnjemu bernskemu planšarju.

Zapis o svetilki in na njej upodobljenem psu iz okrožja Windisch je vsekakor intriganten tudi za nas, Slovence, in še posebej za zagovornike teorije o našem venetskem izvoru. Kot vemo, v nemško govorečih krajih severno od nas Slovincem še danes rečejo Windisch, kraju zahodno od Züricha pa naj bi rekli Windisch zato, ker naj bi tam živeli Vindi ali Veneti. Windisch v nemščini v marsikaterem slovarju še dandanes pomeni Slovenec ali slovenski, je mogoče najti zapisano na spletnih straneh, ki zagovarjajo naš venetski izvor.

Tezo, da je svetilka iz Vindonisse dokaz o vsaj dveh tisočletjih zgodovine dolgodlakega psa iz osrednje Švice, so Švicarji zavrgli, ko so leta 1924 blizu Züricha arheologi odkrili več pasjih lobanj iz predrimskega obdobja. Lobanje so dolge od 180 do 205 milimetrov, po prepričanju zagovornikov ekskluzivno švicarske teorije o nastanku pasme pa so dovolj trden dokaz, da so bernčevi predniki v Švico niso prišli z rimskimi legijami, ampak so Rimljane že pozdravili, ko so prišli v doline okrog Berna in Züricha. Psi, ki so bili tam od nekdanj, naj bi prispevali tudi k oblikovanju psov, ki so jih imele s seboj vojske z juga in s severa. Tudi k nastanku rotvajca, ki je doma malo bolj na severu, na Švabskem.

Švicarska poznavalka in raziskovalka zgodovine bernskega planšarskega psa Margret Bärtschi je zapisala, da so lobanje »edini resni dokaz, da so ti psi obstajali na švicarskem ozemlju že 4000 let pred našim štetjem. Že v prvem tisočletju pred Kristusom (od leta 1000 do 600 pred našim štetjem) so imeli na tem območju živeči psi velikost današnjega bernskega planšarja«, je zapisala.

Kdo ve, ali držijo trditve o tem, da je bernski pes starejši od tibetanskih psov in rimskih pasjih prišlekov pred dvema tisočletjema. Švicarji vsekakor poskušajo dokazati, da za švicarske pasme ne velja, kar je zgodovina drugih molosoidnih pasem. O tem bo lahko morda kmalu sodila znanost, ki napreduje z velikimi koraki.



Tudi če so lobanje dokaz o prvih začetkih današnje pasme bernski planšarski pes, je seveda res, da se po tistih lobanjah več tisoč let ni pojavil tako rekoč noben drug dokaz. Ugibajo, da je bilo na ozemlju današnje Švice v vmesnem času veliko pasjih križanj, ki so se dogajala hote in še večkrat nehote. Vojske so se podile s severa proti jugu, drugič z juga proti severu, lastniki zemlje so se menjavali, navade tudi. Ker ni šlo za pse, ki bi jih imela grajska gospoda za lov, se nikomur ni zdelo vredno podeželskih psov spremljati, jih opisovati ali upodabljati. Bili so pač tam, kakršni koli so že bili.

O prvih bolj ustaljenih navadah, tudi takih v zvezi s psi, je mogoče sklepati šele v srednjem veku, ko je bogatejša zemlja v najlepših krajih, podobno kot drugod v Evropi tistega časa, pripadala Cerkvi in aristokraciji, ki je bila povezana s Cerkvijo.

Območja Schwarzenburga, Emmenthala, Berna in Burgdorfa, kjer so se pozneje pojavili bernci v bolj ali manj današnji podobi, so pretežno sodilo med cerkvena posestva. V obdobju osamosvajanja od Svetega rimskega cesarstva in Habsburžanov v 14. stoletju je Cerkev izgubila prej absolutno oblast, pa tudi največja posestva. Ljudje, ki so živeli na prej cerkvenih ozemljih, so podedovali boljše, bolj obdelano in bogatejšo zemljo, pa tudi pse, ki so jih imeli na nekdanjih posestvih. Reformacija je pozneje, v šestnajstem stoletju, sprožila dolgo in krvavo državljansko vojno, ki se je končala s pogajanj in neodvisnostjo kantonov. Evropa je priznala neodvisnost Švice od Svetega rimskega cesarstva šele sredi 17. stoletja.

Ker ni bilo več vojske, ki bi jih branila, kakor je prej cerkvene gospodarje, so kmetje domnevno začeli z bolj resno selekcijo podedovanih psov, ki so jih branili pred potujočimi reveži in predvsem pred nekoč dobro plačanimi vojaki, ki niso imeli več dela, strehe nad glavo in kruha, zato so se klatili naokrog in ropali.

Prejšnji delavci na posestvih in pri čredah cerkvene in posvetne gospode so med tektonskimi spremembami postajali skrbniki, naпослед tudi lastniki. Pes jim je služil za marsikaj, od čuvaja do prevoznika mleka, namesto konja jim je bil.

### Profesor Albert Heim je rešil švicarske pasme

Pes, ki danes nosi ime bernski planšarski pes, je doživel razcvet skupaj z mlekarstvom, sirarstvom in predvsem z razdelitvijo zemlje med kmete. Takoj po največjem razcvetu pa je doživel trd padec na realna tla, ko se je začela industrializacija. Še nekaj časa pa je moralo miniti, da se je za pse, ki so delali pri kmetih, začela zanimati mestna gospoda, ki je imela v rokah prve začetke švicarske kinologije.

Avtohtonega bernskega kmečkega psa so po začetkih industrializacije odrinili na stran, premožnejši ljudje so se odločali za bolj stasite bernardince. Bernce so v tistih časih menda tudi prevečkrat

križali z na novo skovano nemško pasmo leonberžan, velikonom, ki so ga Nemci tudi ustvarili s križanji. Že tedaj so se menda pojavila prva križanja berncev z novofundlandci, ki so bila bolj načrtna po drugi svetovni vojni, ko je bilo potrebno pasmo še enkrat reševati pred pozabo. Berncev je bilo v času po drugi vojni vedno manj, bili so pred izginotjem.

Kdo ve, kako bi se razpletlo, ali bi bernci sploh dočakali prvo in drugo svetovno vojno, če leta 1899 ne bi ustanovili prvega švicarskega kinološkega združenja, ki so mu dali ime Berna. Tri leta pozneje so organizirali prvo veliko razstavo, kamor so pripeljali 320 psov vseh vrst in pasem. Takrat so iz Dürrbacha v bernskem kantonu prvič pripeljali pokazat svoje kmečke pse. Kakor so zapisali v lokalnem časniku, je bil pes, imenovan dürrbachler, v svojem okrožju prav tako pomemben, kakor je bil appenzeller v kantonu Appenzell. Dve leti pozneje je gostilničar Fritz Probst razstavil še šest skrbno izbranih dürrbahlerjev.

V tistem času je stopil na oder profesor Albert Heim iz zürškega inštituta za geologijo. Vzrejal je novofundlandce, velik poznavalec psov je bil, kmečkih psov iz bernskega okrožja pa sploh ni poznal, ker jih v mestih pač ni bilo. Navdušil se je zanje in poskrbel, da so postali pasma. Še preden je spodbudil iz izpeljal resno in strogo selekcijo, je prepričal vzreditelje, da njihovi psi ne smejo imeti topih gobcev, kar je tedaj zaradi verjetno namernih, vendar ne zabeleženih križanj, postajalo moda.

Leta 1907 so ustanovili prvi pasemski klub. Profesor Heim je kot sodnik predstavil 22 izbranih primerkov, ki so pomenili osnovo za razvoj pasme. Še poldrugo desetletje se je potem oče švicarske kinologije trudil poenotiti bernske pse. Zlasti je imel težave z razlikami v velikosti psov. V različnih delih Švice so si bili ti psi med seboj podobni na prvi pogled, vendar eni precej majhni, drugi ogromni.

Heimu je leta 1913 tudi uspelo prepričati vzreditelje, da so sprejeli ime bernski planšarski pes, saj kraja Dürrbach niti v Švici niso poznali. Ko se je standard ustalil, je bernski planšarski pes dokaj hitro zavzel Švico in svet. Precej dolgo je veljalo, da več velja, če sta pes





in psica na zgornji meji standarda (70 cm pes, 66 cm psica), zadnje čase se Švicarji vračajo k prvotnim psom, idealna spet postaja spodnja meja (64-66 cm pes, 58 do 60 cm psica).

### Najlepši pes na svetu

Bernski planšarski pes je po naravi dobrodušen velikan, ki se zna sicer postaviti zase in za svoj teritorij, ni pa pravi čuvaj. Samica je bolj vodljiva, postavnejši samec pa bo vedno ohranil željo po vzpenjanju na družbeni lestvici. Do otrok je berni zaščitniški in zelo strpen, ima tudi poseben odnos do nemočnih in starejših. S pravilno zgodnjo socializacijo in habituacijo je berni prijeten sopotnik in sostanovalec tudi drugim hišnim in večjim domačim živalim. Več kot prijazna radovednost pri srečevanju na sprehodih ni zaželen, saj se zaradi bernijeve velikosti lahko mimoidoči ljudje, še posebej otroci, pa tudi psi lahko ustrašijo.

Berni ni pes za vsakogar, poudarja Mojca Sajovic, ki je predsednica pasemskega kluba in ima pri nas z bernci največ izkušenj. Marsikdo od bernca preveč pričakuje, drugi ga enači s prijaznim plišastim medvedkom, tretji ni pripravljen vložiti dovolj časa, truda in sredstev v prvih dveh letih njegovega življenja. Berni je nastal na kmečkem podeželju centralne Švice, najsrečnejši je pri delu in pri svojih ljudeh. Zadovoljen bo v družini, kjer so otroci že šolarji, doma pa sta ljubezniva in dovolj aktivna dedek in babica, ki poskrbita zanj, ko je njegova prava družina zdoma. Težko prenaša spremembe, zdrave, ločitve..., pa tudi vročino, z veseljem pa gre z družino na počitnice. Na morje gremo z berncem v začetku junija ali v poznem septembru,



naporne gorske ture mu prihranimo, saj se bolje počuti na sprehodih v sredogorju. Če je kje kakšno jezero, pa bo sploh srečen, pravijo vsi izkušeni skrbniki bernijev.

## »Prašni delci v zraku: To naredijo v našem telesu«

Po spletnem portalu [zurnal24.si](http://zurnal24.si) povzemamo članek Vande Levstik. Žal pa nikjer ni videti opozoril glede zdravja psov, ki jih v mestu vodimo na sprehode ves čas s smrčkom v višini izpušnih avtomobilskih cevi. Znatno poslabšane razmere glede onesnaženosti zraka še kako vplivajo na zdravje in dolžino življenja naših psov!

Po podatkih Nacionalnega inštituta za javno zdravje (Nijz) v Sloveniji zaradi onesnaženega zraka umre okoli 1500 ljudi na leto, kar je približno desetkrat več kot v prometnih nesrečah. Žalostna statistika, ki se je še vedno premalo zavedamo in seveda ukrepamo.

Nasploh pozabljamo ali premalo vemo, da onesnažen zrak še kako vpliva na kvaliteto in dolžino našega življenja. Na inštitutu so na primer izračunali, da je v prestolnici življenjska doba zaradi onesnaženega zraka statistično krajša za več kot eno leto.

O majhnih, pa vendarle zelo nevarnih delcih, ki lebdi po zraku, smo že velikokrat slišali. Vemo, da je to prah, ki ga je v določenem času več ali manj, ter se na določenih predelih Slovenije izvajajo meritve. Pa vemo, kako ti delci pridejo v naše telo in predvsem kakšne so posledice?

Delci, ki lahko lebdi v zraku, so velikosti do 35 mikronov (1 mikron je tisoč del milimetra), zato jih pri dihanju tudi vdihavamo. Manjša kot je velikost teh delcev, bolj so problematični za zdravje ljudi, na osnovi številnih raziskav in meritev po celem svetu, opozarjajo strokovnjaki.

### Bolezni dihal

Predstojnik Centra za zdravstveno ekologijo na Nijz Peter Otorepec pravi, da ti delci v naših dihalih sprožijo oksidativni stres in vnetje, večjo odzivnost dihal, kašelj in oteženo dihanje: »Če ima kdo kronično bolezen dihal, sem mu lahko v času, ko je v zraku veliko teh delcev, bolezen še dodatno poslabša. Zato v teh dneh beležimo veliko sprejemov v bolnišnice, pa tudi več umrlih,« pravi Otorepec, ki opozarja, da boleznih dihal še zdaleč niso edini problem.

### Bolezni srca in ožilja, diabetes, boleznih živčevja

Delci velikosti nad 10 mikronov praviloma ostajajo v zgornjih dihalnih poteh (nos, sapnik itd.), delci manjši od 10 mikronov (PM10) pa potujejo v pljuča (bronhije), delci manjši pod 2,5 mikrona (PM2,5) pa pridejo celo v pljučne mehurčke.

Najmanjši delci namreč iz dihal potujejo še v ostale organe v različnih tkiva, organe, kjer tudi povzročajo vnetje: »Kamorkoli delec pride, povzroči vnetno reakcijo in to vodi v nastanek različnih boleznih. Ti delci poleg boleznih dihal povzročajo še boleznih srca in ožilja, arteriosklerozo, predčasno umrljivost zaradi boleznih srca, možganske kapi. Nove raziskave kažejo, da delci povzročajo sladkorno bolezen tipa dve in tipa ena, boleznih živčevja, senilno demenco, ob tem pa je treba poudariti, da je v teh produktih gorenja tudi veliko rakotvornih snovi, katerih delci dokazano povzročajo raka pljuč in verjetno tudi raka mehurja.«

**S posebno pozornostjo se torej odpravimo na sprehod s svojim psom v zimskih mesecih. Manjše zlo je strošek prevoza z avtom izven mestnega središča kot tveganje za bolezen, zaplete in prezgodnjo smrt.**

Mojca Sajovic





## Obvestilo za obiskovalce: Tukaj živi moj pes!

V tej hiši živiva jaz in moj pes. Vesela bova vašega prihoda in obiska, a naj pred tem razčistimo nekaj podrobnosti.

Bodite pripravljeni, da se bo vaših oblačil prijelo vsaj nekaj pasjih dlak. Sicer sesam in čistim vsak dan, ampak v tej hiši pač živi pes.

Mogoče vas bo občasno polizal ali na vas položil tačko, ampak to dela res samo zato, ker ima rad ljudi in bi vas rad pozdravil. Če mislite, da ste preveč fini za njegovo naklonjenost, potem tukaj niste dobrodošli, saj je to konec koncev tudi njegov dom.

Moj pes je lepo vzgojen in zelo čist, a če ste med tistimi, ki mislijo, da so živali umazane in smrdijo, kar odidite. Vi pač niste tip človeka, s katerim bi se želel družiti.

Če ne marate lajanja, moj dom zagotovo ni primeren kraj za vas. Moj pes me čuva, zato laja in oznanja, da imamo obisk – pa naj gre za prijatelja ali nepovabljenega tujca. Če ste prijatelj, vas bo imel za prijatelja tudi moj pes, če pa ste nedobrodošel gost, me bo moj pes varoval s svojim življenjem, tako kot bi jaz njega. In nikar ne pričakujte, da bom med vašim obiskom psa zaprl v drugo sobo. Svojega psa sem lepo vzgojil in ne bo vam nič naredil. No, mogoče vas bo prosil, da ga počohate po glavi. Nikakor pa ne želim, da bi imel občutek, da je kaznovan, če bi ga med vašim obiskom zaprl v drug prostor. To bi bilo preprosto preveč kruto.

Ko hodite po mojem domu, pazite, da se ne spotaknete ob kakšno piskajočo igračko ali kost. To so mali zakladi mojega psa in ne bom jih umikal samo zato, da bo hiša videti pospravljena. Moj pes dobro ve, kje so njegove igrače. Vam se morda ne zdijo nič posebnega, zanj pa so vredne več kot zlato.

Skratka, to je NAJIN dom. Skupaj sva že, odkar je kot nekaj tednov star mladiček kobacal po hiši. Vzgojil sem ga v uglajenega psa, ki dobro ve, kako se je treba vesti. Ponosen sem nanj.

Moj pes je zame darilo. Vsa ta leta mi daje zgolj brezpogojno ljubezen in naklonjenost. Zelo ga imam rad in trudim se, da bi bila tudi njegova leta z mano kar se da srečna. Tako srečna, kot so moja leta z njim.

Ko vi odidete domov k svoji družini, on ostane z mano. Je prijeten in ljubeč spremljevalec. On je MOJA družina in tega ne bi spremenil za nič na svetu. Ko so bili časi težki, sva bila oba lačna. Ko je bilo mrz in nisva imela ogrevanja, sva grela drug drugega. In ko sem bil bolan, je bil ves čas ob meni, tako kot sem bil jaz ob njem, ko je imel on slab dan.

Boljšega prijatelja si ne bi mogel želeli. Ko nikomur ni bilo mar zame, je bilo mar mojemu psu. Daje mi čisto radost, zato ga imam brezmejno rad.

Zato, dragi obiskovalci, vedite, da nisem nevljuden, ampak samo skrbim za svojega najboljšega prijatelja.

*Neznan avtor*



*(pasjo dlako imamo pri nas za začimbo)*

## BERNSKE TAČKE POMAGAČKE OPRAVILE IZPIT

Zelo smo se potrudili in uspeh ni izostal: po 25-ih pripravniških urah v različnih ustanovah smo 28. septembra v Mladinskem klimatskem zdravilišču na Rakitni Slavko, Wenaya, Fellow in Mojca uspešno opravili še zadnji preizkus: praktični in teoretični del izpita za terapevtski par.

Mentorica **Jana Miklič** nas je s pomočjo somentorjev (med njimi v izpitni komisiji izkušena in predana **Tatjana Pavlič**) potrpežljivo vodila od ene preizkušnje do druge, na koncu pa je napisala: »V veliko veselje mi je bilo delati z vama, saj sta veseli in topli osebi, predvsem pa odlični Tački. Če me bo kdo vprašal, kakšen je idealen terapevtski pes, zdaj vem, da je to bernc.« Tole pa res ne potrebuje komentarja!

Strokovni odbor je po pregledu zapisnikov in ostale zahtevane dokumentacije potrdil, da smo izpolnili vse pogoje in nova terapevtska para sta dobila še zadnjo manjkajočo opremo – »službeni« pasji oprsnici in obeska. Od 16. oktobra 2017 smo krenili na samostojno prostovoljsko pot, kjer se še vedno učimo, vendar nas vse štiri naše poslanstvo navdihuje in bogati.

V imenu Slavka Ložarja, Wenaya in Fellowa poročala

*Mojca Sajovic*





## PREBRALI SMO ZA VAS

**Revija Moj pes št. 10 – 11 / 2017** prinaša med drugimi tudi zelo zanimiv članek Jožeta Vidica, dr. vet. med. o učnih sposobnostih psa o oblikah učenja in o tem, kako jih uporabljamo v vsakdanjem življenju (**»Kako se psi učijo?«**). Pes je učeče se bitje, ki ga celo življenje zanima dogajanje okoli njega in zato je prav, da se o učenju psa temeljito poučimo. Zelo aktualna tema je tudi **»Debelost pri psih«**, ki ji žal ne namenjamo dovolj pozornosti. V prispevku Boštjana Vidica, dr. vet. Med. bomo prebrali informacije, o škodljivih vplivih debelosti, o vzrokih in nasvete za hujšanje. Seveda pa ne gre spregledati novice, da ima znana TV **družina Bešter** novo psičko bernko Hano iz legla, ki se je skotilo pri naši članici Nini Bešter. Čestitamo in želimo veliko veselja z novo družinsko članico!

**V reviji Kinolog – september 2017** (na katere naslovnici je, mimogrede, ponovno bernski planšarski pes!) smo zasledili nekaj koristnih nasvetov. Najprej naj omenimo članek **»Čista ušesa, zdrav in vesel pes«** avtorice Nine Pavlin. Najprej nas seznanijo z anatomskimi razmerami v ušesu, opiše znake obolenja ušes, svetuje, katero čistilo izbrati in kako pravilno očistiti uho... do nasveta, kako pravilno odstranimo moteče dlake iz ušesa.

V isti številki revije lahko preberemo tudi prispevek Jasne Kopač Dolenc, dr. vet. med. o navidezni brejosti psic s podnaslovom **»Pasja reprodukcija in pseudogravidnost«**. Navidezna brejost je pogost problem pri nesteriliziranih psicah, zato avtorica najprej opiše gonitveni cikel, nato klinične znake navidezne brejosti in ukrepanje ob navidezni brejosti.

**Revija Kinolog v oktobrski številki** uvaja rubriko Veterinar odgovarja in tokrat lahko beremo odgovore Marjana Kastelica, dr. vet. med. o bolhah, kolcanju mladičkov, o vlečenju psov po zadnjici, o notranjih zajedavcih. Nina Pavlin piše o jesenski menjavi dlake, pisarna KZS pa objavlja pojasnila oz. odgovore na pogosta vprašanja vzrediteljev glede profila DNK, ki je od 1.9.2017 obvezen. Eva Kastelic je napisala prispevek o koristnosti semen chia v pasji prehrani in zraven recept za zdrave pasje piškote.

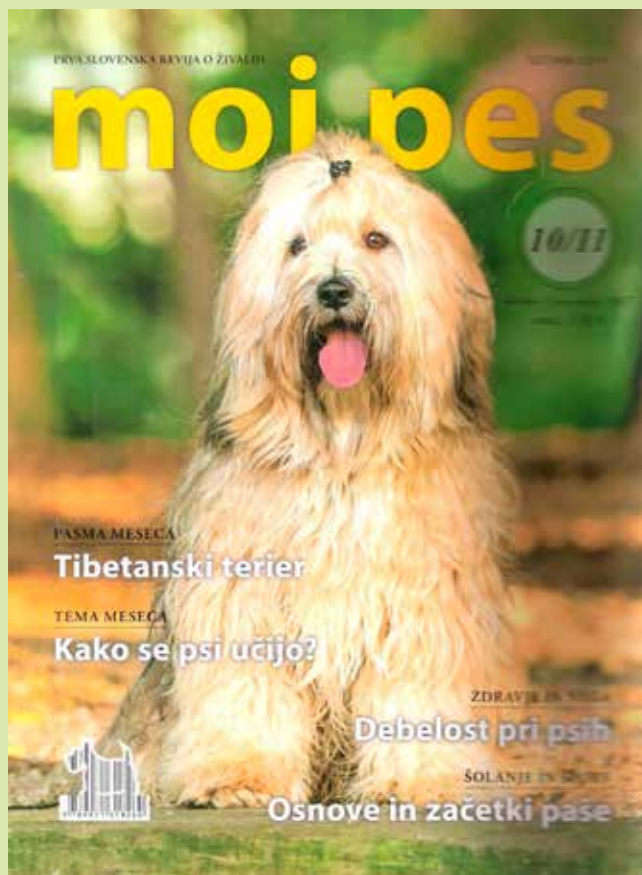
## OPOZORILO DRŽAVNE VZREJNE KOMISIJE ZA BPP

Želeli bi vas opozoriti, da od 1.9.2017 veljajo nova vzrejna pravila, ki si jih lahko ogledate na spletni strani KZS (zavihek KSV - KZS) ali pa na strani SKBPP.

Novosti je kar nekaj, vendar je trenutno za vse lastnike najbolj pomembno sledeče: vsi plemenjaki in plemenke, ki bodo opravili paritev, morajo imeti izdelan DNA profil. Le-tega morate priložiti ob prijavi paritve. Zato vas naprošamo, da si na spletni strani res ogledate nova pravila.

Če imate kakšno vprašanje, pa me lahko pokličete po telefonu v večernih urah (01/ 28 222 89).

*Jelka Simčič, predsednica DVK BPP*





## Pomagajte psu shujšati

**Psi s prekomerno težo so pogost stranski učinek naše velike ljubezni do psov.**

Tako kot ljudje imajo tudi psi različni metabolizem in stopnjo dejavnosti, kar pomeni, da se količina hrane, potrebna za vzdrževanje primerne teže, od psa do psa razlikuje. Številni ljudje nimajo pojma, koliko hrane je primerno za obrok, in če sledijo samo navodilom na embalaži, bodo svojega psa kaj kmalu hranili preveč!

Ko ima pes primerno težo, boste na njegovih rebrih, če nežno pritisnete, začutili le tanjšo oblogo. Narahlo boste lahko zatipali tudi rebra. Če gledate psa s strani, mora biti predel trebuha višje od prsnega koša. Če ga gledate zviška, bi morali videti, da se trup od konca prsnega koša proti kolkom zoži.

Ko pomagate hujšati psu, seveda ni niti približno tako boleče, kot še hujšate sami. Pes se sam ne odpravi do hladilnika, da bi si vzel hrano, prav tako si ne more privoščiti priboljška, ko se mu zazdi, da mora nujno nekaj prigrizniti. Odmerjanje ustrezne količine hrane in priboljškov je v celoti v vaših rokah. In sploh ni tako težko, kot si mislite. Včasih zadošča že čisto majhna sprememba v količini hrane in gibanja. Običajno res ni potrebno nič več od tega!

Najprej in najbolj pomembno ... izmerite količino obroka z merico. Ne s skodelico za kavo ali s skledo. Ko se lastniki sprašujejo, kako naj njihova žival shujša, pogosto lahko samo grobo ocenijo, koliko ji dajo jesti ob vsakem obroku. Merica naj bi ustrezala približno 2 dcl. Skodelice za kavo pa so lahko zelo različne!

Če vam hujšanje priporoči veterinar, porazdelite količino suhe hrane na manjše obroke in tudi odraslega psa hranite vsaj dvakrat na dan (mladiče seveda pogosteje). Hranjenje dvakrat dnevno je tudi dobra zaščita pred zasukom želodca. Več manjših obrokov je bolje kot en večji!

Če pes poje 1,5 merice hrane, porazdeljene na dva obroka dnevno, bo že zmanjšanje za osmino merice na obrok dovolj, da boste opazili izgubo teže. Pozorni bodite tudi, koliko priboljškov je pes čez dan deležen. Nekateri večji pasji piškoti vsebujejo toliko hrane kot četrtnina merice!

Ko smo že pri priboljških ... odličen priboljšek je surovo korenje (v kosu). Pes ga grize dalj časa, zato zadosti tudi potrebi po žvečenju. Najbolje je, da na korenje navadite že mladiča, starejše pse pa lahko k uživanju spodbudite tako, da za začetek na korenje namažete nekaj arašidovega masla. Dobra so tudi jabolka, vendar morate odstraniti pečke. Del obroka lahko na primer nadomestite tudi s konzerviranim, neslanim fižolom.

Pa še tole o priboljških ... če psa nagradujete s priboljški, npr. med vajo poslušnosti, si zapomnite, da so ti prigrizki že del dnevnega obroka.

Zelo pomembno je, da povečate količino gibanja. Sprehodi so odlični tako za psa kot za lastnika, vendar mora pes tudi teči, če se želi res dobro razgibati. Če imate ograjeno dvorišče, mu mečite žogo ali se igrajte skri-valnice. Lahko mu na vrtu skrijete igračo in ga spodbudite, naj jo poišče. Teh ukazov ga boste zlahka naučili.

Povsem neprimerno pa je, če ima pes hrano na voljo skozi cel dan in sam odloča, kdaj in koliko bo jedel.

Namreč, dober odnos s psom boste imeli le, če ste vi tisti, ki mu zagotavljate hrano in zabavo. Tako gradite svojo avtoriteto. Psi, ki jim hrano odreja lastniki, so tudi bolj učljivi in ubogljivi, saj se zavedajo, da si morajo hrano na nek način zaslužiti. Zato utrdite prepričanje, da ste vi glavni ter da vi dan za dnem zagotavljate načrtovane obroke. Če pustite psu, da je kadar in kolikor želi, tudi ne boste opazili spremembe v apetitu, ki je pogosto pokazatelj zdravstvenih težav. Ljudje, pri katerih se psi hranijo po lastni izbiri, zlasti če je psov več, preprosto ne morejo vedeti, koliko je pes pojedel. Da nima apetita opazijo komaj takrat, ko je pes že shujšal, če pa načrtujete obroke vi, boste vsako spremembo opazili že takoj.







# HLADNO STISKANA HRANA ZA PSE

Vse, kar morate vedeti o njej

## HLADNO STISKANA HRANA ZA PSE: MODNA MUHA ALI REŠITEV?

Hladno stiskana pasja hrana (peleti) postaja med pasjimi skrbniki izjemno priljubljena. In le kako ne bi, saj se ljudje čedalje bolj zavedamo, da če visoko procesirana hrana ni najbolj zdrava za nas, potem tudi za naše kosmate živali ne more biti kaj bistveno drugače. So mogoče prav peleti tisti, s katerimi lahko dosežemo kompromis med zdravim, naravnim in praktičnim?

Obstaja splošno sprejeto prepričanje, da so peleti zgolj briketi, ki so obdelani na nižji temperaturi, a kot bomo videli v nadaljevanju, to ne drži popolnoma. Poleg obdelave sestavin na nižji temperaturi se peleti bistveno drugače prebavljajo, kar veliko doprinese k boljšemu počutju psa.

Peleti prav gotovo niso samo modna muha, temveč praktična rešitev za vse, ki za svojega psa iščejo kompromis med naravnim in praktičnim. Poglejmo zakaj!

## PELETI IN BRIKETI: GLAVNE RAZLIKE

Na videz in glede na način uporabe so peleti podobni briketom, zato jih laiki pogosto poimenujejo kar hladno stiskani briketi, čeprav je izraz »briketi« popolnoma neprimeren; briketi so ekstrudirani, peleti pa hladno stiskani.

Ker so peleti obdelani na nižjih temperaturah, ohranijo več hranilnih snovi, a to ni njihova glavna prednost: hladno stiskanje pozitivno vpliva tudi na prebavo hrane, ki je v tem primeru veliko bolj optimalna in naravna. Boljša prebava pa pomeni tudi manj napenjanja in vetrov!

## BRIKETI IN EKSTRUDIRANJE

Ekstrudiranje je postopek, pri katerem so sestavine obdelane pri temperaturi nad 140°C in pod visokim pritiskom stisnjene v briquete različnih oblik. Celoten postopek obdelave traja od 20 do 25 minut, zaradi dolgotrajne obdelave na visokih temperaturah pa pride do izgube hranilnih snovi. Te so potem so potem naknadno dodane v obliki sintetičnih oblik (to so predvsem nujno potrebni vitamini in minerali ter maščobne kisline, ki so toplotno zelo občutljive). Zaradi obdelave na visokih temperaturah se spremeni struktura beljakovin – pride do ti. denaturacije.

## PELETI IN HLADNO STISKANJE

Hladno stiskana hrana je obdelana na bistveno nižjih temperaturah, nekje do 60 do 65°C stopinj in celoten postopek traja zgolj cca. 4 minute.

Zaradi neagresivnega načina obdelave sestavin se v peletih ohrani več primarnih hranilnih snovi, struktura beljakovin je minimalno spremenjena, saj najbolj odporne beljakovine zdržijo toplotno obdelavo do 70°C. Zaradi neagresivne obdelave sestavin, prebava hrane poteka bistveno drugače.

Briketi so obdani s plastjo škroba, zaradi česar v pasjem želodcu nabreknejo in povzročijo občutek napihnjenosti (pa tudi napenjanje in vetrove), medtem ko se peleti razgradijo na zelo podoben način, kot se razgradi sveža hrana. Posledica lažje prebave hrane pa je tudi manjše tveganje za zasuk želodca ter manj napenjanja in vetrov.

Ker peleti v želodcu ne nabreknejo, jih lahko brez težav mešamo s svežo hrano, tudi v istem obroku. Mešanje briketov in sveže hrane pa ni priporočljivo ravno iz tega vzroka – ker se briketi napihnejo in otežujejo prebavo.

## PREPRIČAJTE SE SAMI!

S preprostim domačim eksperimentom se lahko prepričate, kako se briketi in peleti prebavljajo. Za domač eksperiment potrebujete:

- 2 kozarca mlačne vode, ki ji primešate žlico jabolčnega kisa

– ta bo za potrebe eksperimenta imitiral želodčno kislino,

- enako količino pelet in ekstrudirane hrane

Opazujte, kaj se bo zgodilo takoj, čez 30 min in 1 uro:

Briketi (levo) lebdijo, medtem ko se peleti (desno) potopijo. Briketi se kmalu začnejo »napihovati« z želodčno kislino, peleti pa se začnejo razkrajati od znotraj navzven – po eni uri so že lepo razgrajeni, medtem ko so briketi še vedno napihnjeni!

*Peletirana hrana ima tudi bistveno krajši rok trajanja (v povprečju 6 mesecev), kar je odlična novica! To pomeni, da ji niso dodani konzervansi in druge snovi, ki hrani umetno podaljšujejo rok trajanja.*

## GLAVNE PREDNOSTI HLADNO STISKANE HRANE

Veliko pasjih skrbnikov vztraja na briketirani hrani predvsem zato, ker je praktična. Je popoln obrok, ki ga 2 do 3-krat dnevno nasuješ v pasjo skledo in pes z njim dobi vse, kar potrebuje. Spet drugi ne vedo, kaj lahko pes je in česa ne, predvsem pa ne vedo, kako bi se sami lotili priprave pasjih obrokov in briketi se spet ponudijo kot idealna rešitev, saj jim potem ni treba prav veliko razmišljati o pasji hrani.

## ENAKO PRAKTIČNI KOT BRIKETI

Princip hranjenja psa s peleti je popolnoma enak in praktičen kot hranjenje z briketi – **so popolni obroki, ki jih zgolj nasujemo v pasjo skledo**. Tudi cenovno gledano ne boste zaznali nobene razlike, seveda ob predpostavki, da psa hranite s kakovostnimi briketi.

### *Odličen kompromis med naravnim in pripravljenim*

Zaradi nizke toplotne obdelave sestavin se v peletih ohrani **več hranilnih snovi**, ki se pri ekstrudiranju hrane izgubijo.

### *Lažja in optimalna prebava*

Zaradi manj agresivnega in bolj naravnega načina obdelave sestavin se peleti prebavljajo bistveno bolj naravno; **v pasjem želodčku se lepo razgradijo in ne nabreknejo**, kar zmanjša možnost za številne neprijetne posledice in prebavne težave.

### *Lahko jih kombiniramo s svežo prehrano*

Ker se peleti v želodcu razgradijo, lahko psu **brez slabe vesti mednje pomešate svežo hrano**. To je priročno sploh za tiste pse, ki ne želijo jesti samo suhe hrane, ampak jim bolj tekne, če vanjo primešate kakšne dodatke ali pa jo morate kombinirati z moko hrano.

## SO ODLIČNA REŠITEV ZA TISTE, KI SAMI DOMA PRIPRAVLJATE HRANO

Zaradi vseh zgoraj naštetih razlogov bodo peleti odlično prišli prav vsem tistim, ki pse hranite z doma pripravljeno in svežo hrano, a iščete **alternativno rešitev za takrat, ko greste na dopust** ali pa bi psu radi pripravljali svežo hrano, a se bojite, da vam časovno ne bo uspelo.

Dajmo si priznati: surovo meso je na robinzonskih počitnicah resničen izziv in tudi če boste v časovni stiski kašen obrok pokrpali s peleti, ne bo čisto nič narobe. Saj tudi sami kakšen dan med enim in drugim sestankom sežete po ne ravno sveži varianti kosila?

## KATERE PELETE IZBRATI?

Hladno stiskana hrana za pse postaja med pasjimi skrbniki vedno bolj zaželena, zato ni čudno, da ponudba na našem tržišču opazno narašča. Vendar večja izbira pa običajno pomeni tudi večjo odgovornost za pasjega skrbnika, ki se sprašuje, *katere pelete naj izberem, da bodo zares dobri za mojega psa?* Je dovolj dobro že samo to, da so peleti hladno stiskani?

*Ker ni vse zlato, kar se sveti, bodimo pozorni tudi pri izbiri hladno stiskane pasje hrane – berimo deklaracije, analizirajmo sestavine in po potrebi dodatna vprašanja naslovimo neposredno na proizvajalca.*



## Domače rešitve za težave z analnimi žlezami

Analne žleze niso ravno najbolj prijetna tema pogovora, a se ji vseeno ne moremo izogniti. Povečane ali vnete analne žleze so namreč pri psih kar pogoste. In če vaš kuža z njimi danes nima težav (na srečo!), to žal ne pomeni, da se mu ne bodo pojavile nekoč v prihodnosti.

Analne žleze so vonjalne žleze, ki se nahajajo v analnih vrečkah v mišičnini ob zadnjiku. Kot pove že njihovo ime, proizvajajo izloček s specifičnim vonjem. Izloček vsebuje feromone, s katerimi živali označijo svoje ozemlje in se vrstno prepoznajo med seboj. Ko se psa v parku srečata in si v pozdrav ovohata zadnjici, so tako informacije iz analnih žlez tiste, ki jih drug od drugega prejmeta (in delita dalje).

Analni žlezi se polnita in praznita, običajno med iztrebljanjem. Pomembno vlogo pri dinamiki analnih žlez ima sama čvrstost blata, saj daljša časa trajajoči mehki (ali tekoči) iztrebki ne ustvarijo dovolj upora in žleza se tako ne prazni, kot bi se morala. Takšna polna žleza lahko psu povzroča nelagodje, a si je sam ne z gobcem ne s tačkami ne more izprazniti (čeprav se na vse načine trudi). Vsebina normalne, zdrave vrečke je vodene strukture in svetlo rumene, do svetlo bež barve, z značilnim, vendar ne pretirano intenzivnim vonjem. Zamašena analna vrečka je polna gostega rjavega ali sivrega sekreta, ki se pri vnetju prelevi v kremasto rumeno ali zelenkasto vsebino. Ta močno smrdi in še najbolj spominja na pokvarjene ribe. Niso pa (pre)polne analne žleze najhujše, kar se psu lahko pripeti. V primeru, da pride do zastajanja vsebine (izločki žlez, celice epitelija, bakterije) in se ena ali obe žlezi zamašita, lahko pride posledično do vnetja, ognjoka ali celo predrtja le tega. Takrat je okolica zadnjika precej boleča in za psa sila neprijetna.

Nekaj najpogostejših znakov:

- pes drsa z zadnjikom po tleh
- pes se močno liže ali grize po zadnjiku
- predel okoli zadnjika je pordel
- sedenje je za psa neprijetno

Preden se lotimo odpravljanja omenjene težave, si pogledimo, kako jo lahko na povsem naraven način preprečimo.

**Surova hrana** - pogost vzrok težav z analnimi žlezami je prehrana. Briketirana hrana pomeni mehkejšo blato, zaradi česar se žleze ne morejo same prazniti. Nekateri veterinarji za čvrstejšo blato priporočajo dieto z veliko vlakninami ... še precej bolj učinkovita pa je surova hrana, ki vključuje tudi kosti. Ko pes zaužije obrok z visoko vsebnostjo kosti, npr. piščančjih hrbtov ali puranjih vratov, je blata malo, ampak je trdo. To med odvajanjem pritiska na analne žleze in žleze se izpraznijo same od sebe.

**Dodajte probiotike in prebiotike** - blato vašega psa bo bolj čvrsto. Lahko mu dajete fermentirano hrano, npr. kefir, ali pa kupite prehranska dopolnila, ki vsebujejo prebiotike in probiotike.

**Pes naj se veliko giblje** - poskrbite za dovolj sprehoda. Redno gibanje krepi zadnjične in trebušne mišice, ki lahko zato bolj pritiskajo na analne žleze. Gibanje spodbuja tudi črevesno peristaltiko in psu omogoča pogostejše odvajanje blata.

**Zdravite morebitne alergije** - pogost vzrok za težave z analnimi žlezami so alergije in občutljivost na hrano ... če jih ne zdravite, bodo žleze kar naprej vnete.

**Nikar ne praznite analnih žlez** - čeprav nekateri veterinarji in pasji frizerji to delajo rutinsko in vam bodo morda svetovali, da to naredite tudi sami, analnih žlez nikar ne praznite. Večkratno stiskanje in praznjenje žlez lahko namreč privede do še več vnetij, oteklin in poškodb. Če jih redno praznite, se tudi razvadijo in ne izločajo več samostojno.

**Žlez nikar ne odstranite** - v primeru kroničnih vnetij analnih žlez veterinarji priporočajo njihovo popolno odstranitev. To je pravzaprav slaba odločitev, saj lahko povzroči trajno poškodbo mišic zadnjika in se telo samo ne more več čistiti. Toksini, ki jih običajno izločajo analne žleze, tako prodrejo globlje v telo in lahko povzročijo dodatne zdravstvene težave. Če pride tako daleč, pokličite homeopata, ki vam lahko pomaga odpraviti težavo brez kirurškega posega.

### Nekaj nasvetov za naravno zdravljenje vnetih analnih žlez

#### *Silicea 6C*

Silicea je odlično homeopatsko zdravilo, kadar vaš kuža potrebuje nekaj pomoči pri praznjenju žlez. Silicea pomaga telesu izločiti tujke in tekočine, npr. gnoj.

Kupite jo lahko kjerkoli, tudi po spletu. Priporočen odmerek je tri kroglice dvakrat dnevno (zjutraj in zvečer) 2 do 7 dni. Kroglice lahko raztopite v vodi ali jih z žličko vnesete psu neposredno med dlesni ali pod jezik. Pazite, da 20 minut pred tem in po tem ne bo jedel.

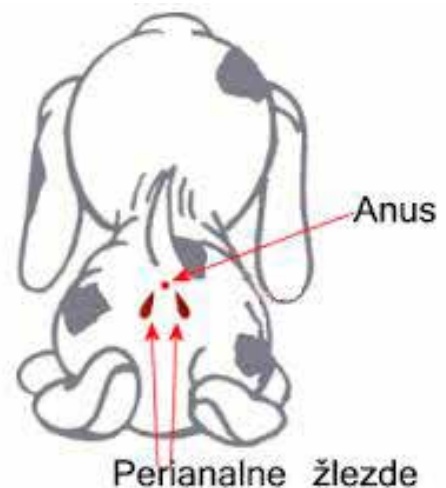
#### *Obkladki*

Zelo koristen bo ognjičev obkladek. Pripravite ga tako, da dve žlički posušenih ognjičevih cvetov 20 minut namakate v 2 dcl vrele vode. Nato jih zavijte v krpo in pripravite obkladek. Obkladek potopite v čaj, ki je nastal po namakanju cvetov, in ga položite psu na zadnjik. Ponovite večkrat na dan, pri čemer vedno najprej potopite obkladek v toplem čaju.

Če ognjičev obkladek ne zadošča, poskusite nekaj močnejšega. Skuhajte čaj iz 2 dcl vode, žličke posušenih kopriv, žličke ozkolistnega trpotca (po možnosti svežega) in pol žlice korenine navadne mahonije. Zelišča zavijte v krpo, jo potopite v čaj in položite psu na zadnjik za 20 minut. Umaknite obkladek za 20 minut, nato ga spet potopite v toplem čaju in ga položite za 20 minut. Ponovite dvakrat ali trikrat. Po potrebi naredite še tri ponovitve.

Vir:

<http://www.pesmojprijatelj.si/clanek/analne-zleze-in-njih-tegobe>  
[www.dogsnaturallymagazine.com](http://www.dogsnaturallymagazine.com)





## Jesensko klubsko druženje v naravi

Zadnjo septembrsko soboto smo številni člani kluba skupaj s svojimi berniji preživali v osrčju lovskega revirja na Plešivici blizu Grosuplja. Zbrani na jesenskem klubskem pikniku pri koči Lovske družine Grosuplje smo najprej občudovali gozd, ki se je že obraval v odtenke oražno rumene barve, in se veselili toplega jesenskega sonca, ki nas je božalo med sedenjem na lepi gozdni jasi.

Veseli ponovnega snidenja smo si najprej izmenjali novice o naših kosmatincih, nato pa so nas kmalu zasrbeli podplati in podali smo se na sprehod po gozdu. V pretežno listnatem gozdu je naš korak spremljalo tiho šelestenje listov v blagem vetru in ples sončnih žarkov. Neizmerno smo uživali v hoji po mehko postlanih gozdnih potkah, kjer so nam pod nogami in tačkami šumeli rumeni in rjavi odpadli listi. Lepa je jesen - čas, ko se vse počasi umirja in se narava odeva v mehke barve.

Piknik je bil tudi priložnost, da smo se naučili kaj novega. Našemu povabilu se je prijazno odzvala Karmen Zahariaš, kinološka inštruktorica in vodja pasje šole Priden.si, in nam predstavila šolo trikcev. Z berniji smo sklenili krog in z zanimanjem sledili





navodilom za izvajanje trikcev. Nekateri berniji so določene trikce že poznali in nam to tudi demonstrirali. Nato smo se vsi skupaj naučili nekaj novih trikcev, saj so bili naši berniji zelo učljivi, seveda pa brez nagrade s priboljški ni šlo.

Po učni urici smo začutili lakoto in se zato hitro posedli na klopi v lesenem 'jurčku', kjer smo ob tabornem ognju zaužili nadvse okusen golaž in gobovo enolončnico s polento. Svojo porcijo hrane so seveda dobili tudi berniji, ki so nato zadovoljno legli k počitku, mi pa smo ob sladicah in kavici prijetno poklepetali.

Popoldne nas je čakala še zadnja skupna akcija. Na vrsti je bil orientacijski pohod, ki ga je za nas pripravil Zoran. Radovedno smo se podali na pot in na drevesih iskali listke z navodili ter nalogami. Skupaj z berniji smo uspešno opravili vse naloge in tako naredili celotno krožno pot, po kateri smo prišli nazaj na točko, kjer smo pohod začeli.



Ob sončnem zahodu smo se polni lepih vtisov razšli, misli pa so nam že uhajale k zimi, ko se spet srečamo.

*Mateja Pečar*

#### SLOVENSKI KLUB ZA BERNŠKE PLANŠARŠKE PSE

Predole 23, 1290 Grosuplje  
e-naslov: bernski.klub@gmail.com  
fax: ++386 (0)1 786 51 46  
Davčna št.: 568 922 92, ŠT. TRR: SI56 6000 0000 0363 918

Upravni odbor:

**Mojca Sajovic:** predsednica (e-naslov: astra10@siol.net, GSM 041 631 616)

**Nina Barlič:** podpredsednica (e-naslov: nina.barlic@gmail.com)

**Barbara Šolc:** tajnica (e-naslov: barbara@topol.si)

**Milica Mihelčič:** blagajničarka (e-naslov: milica.mihelcic@siol.net)

**Janez Valič:** član (e-naslov: iskrasta@siol.net)

**Zoran Borovšak:** član (e-naslov: mejl4zoky@gmail.com)

**Tone Hočevar:** član (e-naslov: tone.hocevar@delo.si)

Nadzorni odbor:

**Vesna Mišič, univ. dipl. prav., Slavko Ložar**

Disciplinska komisija:

**Josip Mihelčič, predsednik, Filip Česenj, Peter Vražič**

#### CENIK ČLANARIN

Na osnovi sklepa skupščine kluba z dne 11. 3. 2017 o višini pristopnine in članarine za leto 2017 (zneski veljajo do spremembe na naslednji skupščini kluba) znaša članarina:

- za redne člane: 25,00 eur, pristopnina 5,00 eur
- za družinske člane: 12,00 eur, pristopnina 3,00 eur

Lastniki mladičev, kupljenih pri vzrediteljih – članih SKBPP, pri vpisu ne plačajo pristopnine.

Novim članom, ki poravnajo članarino od meseca novembra dalje v tekočem letu, se prizna plačana članarina tudi za naslednje koledarsko leto.

#### ZA VPRAŠANJA V ZVEZI Z VZREJO JE PRISTOJNA DRŽAVNA VZREJNA KOMISIJA ZA BERNŠKE PLANŠARŠKE PSE PRI KZS

predsednica komisije Jelka Simčič (tel. 01 282 22 89 – zvečer; e-pošta: jelka.simcic@siol.net); Litijska 12, 1000 LJUBLJANA

#### Klubske ugodnosti so objavljene na spletnih straneh kluba.

Vse člane kluba prosimo, da pri nakupu pokažejo člansko izkaznico z veljavno letno nalepko, kajti v nasprotnem primeru vam žal ne bodo obračunali popusta.

**MOJ BERNI – glasilo Slovenskega kluba za bernške planšarske pse, št. 3/2017.** Izdajatelj: SKBPP, Predole 23, 1290 Grosuplje. Glasilo izhaja tri do štirikrat letno, namenjeno je članom kluba in je brezplačno. Vsakokratna naklada je prilagojena trenutnemu članstvu. Besedila niso lektorirana!

**Urednica:** Nina Barlič

**Člani uredniškega odbora:** Tone Hočevar, Mateja Pečar, Mojca Sajovic, Barbara Šolc

**Priprava in tisk:** Amset d.o.o, Grosuplje